

NÓGRÁDI LAPOK

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap.

Előzetési feltételek:
 Egész évre 6 fl. —
 Fél évre 3 fl. —
 Évesjegyre 1 fl. 50 kr.
 Előzetési lebet, csupán a kiadó hivatalban B.-Gyarmaton.
 A lap szellemi részére a a nyilatkozatra vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Hirdetési díja:
 Öt hasábos petit sor 5 kr
 Helyig minden beiktatásnál . . . 20 kr
 Nyílt tér garmond sora 20 kr
 Hirdetéseket felvenni a kiadó. Nagyobb és többesüri hirdetések jutányosan eszközöltnék.
 Előzetési pénsek, reklamációk és hirdetések a kiadóhoz intézendők.

Az én indítványaim.

(Folytatás.)

Második indítványom a polgári iskolára vonatkozott. Ezen új intézmény ismeretlen, a azért népszerűtlen volt a megyei bizottság előtt. Valami felsőbb elemi iskolát értettek alatta. Legközelebb az iskolatanács kérvényt intézett a megyéhez, hogy az algyimnásium vagy alreáliskolára szánt öt ezer forintot a polgári iskolára áldozza, s járjon közbe a nemzeti intézetnél is, hogy az is a hasonló célra szánt huszonöt ezer forintot szintén a polgári iskola javára fordítsa. A közönség felvilágosítottán, hogy a polgári iskola egy hat osztályú középtanoda, melybe csak a főelemi iskola végeztével vétetnek föl a növendékek; és hogy annak négy alsó osztályában a reáltudományok oly mérvben taníttatnak, hogy a tanoncok onnét az ötödik reálba vétetik föl; nemkülönbön a latin nyelv is mint rendkívüli tantárgy, de a magukat beiratókra nézve kötelezőleg a oly mérvben adatik elő, hogy a politikai pályára készülők a gymnasium ötödik osztályába mehetnek; míg az ötödik s hatodik osztály a gazdasátnak vagy magasabb iparnak van szentelve: igen természetes, hogy ily felvilágosítás után az iskolatanács kérvénye viszhangra talált, s a megye annak értelmében határozott.

Mint hogy azonban több oldalról hangsúlyozták, hogy B.-Gyarmath a polgári iskola érdekében mitsem tesz: ezen téves nézetet tényleg meg kell ezáfolnunk. Ugyanis a képviselő testület már a községi közös főelemi iskola célbavételénél kinyilatkozattatta, hogy a város közjvedelme egy negyed részét örök időre, azonfölül pedig egy, mintegy két ezer forint értékű házáat kész a célra áldozni; mint hogy azonban utóbb úgy az evang. egyház, valamint az izraeliták a felekezeti iskolához ragaszkodtak: a képviselő állami elemi iskoláért kérvényezett, saját adományát ezen iskolára szentelvén; de mivel részt kívánt venni a tanítók kinevezésében, s azt is föltétlenül kötö ki, hogy az állam polgári iskolát is helyezzen kilátásba: a ministerium a városnak föltételeit ol nem fogadván, annak hozzájárulása nélkül lépteti életbe a főelemi állami közös iskolát.

E szerint, noha a képviselő elvileg már elhatározta, hogy a polgári iskolára közjvedelme egy negyed részét, s egyik házáat oda ajándékozni kész; de miután a polgári iskola sorsa egész a legközelebbi köz-

gyűlésig bizonytalan volt, s a képviselő nem tudhatta, vajjon szükség esetén nem realgymnásiumra kelendő alapítványait fordítani, csak hogy középtanodája legyen: vajmi természetes, hogy a polgári iskola javára oly alapítvány szerű határozatot nem hozott, melyet jóváhagyás végett a megyének fölterjesztett volna, hogy az által ismét a kormány is fölterjesztessék. Ily határozat most azért lett volna rendén, mert a megye megbizta az alispán urat, hogy a polgári iskola javára a nemzeti intézetnél közbenjáró legyen.

Ily körülmények közt azon indítványom, „hogy a város a polgári iskolára határozott alapítványt tegyen, és valamint a megye által eladatni megengedett ház árát, úgy a takarékpénztár által ugyancsak a polgári iskolára ajánlott ezer forintot s annak időközti kamatait is, telekvételre a kormány rendelkezésére bocsássa“ nagyon is a maga rendén volt, és semmi kétségem sincs, hogy a magas kormány látván a szerény közjvedelmű város áldozatkészségét, adományukat nagyon is megelégtette volna.

Megfoghatatlan, hogy a hangadó urak, az el nem fogadott föltételekhez kötött előbbi, csupán olvileges határozatunkra hivatkozva, a betervezett alakban nem pártolták indítványomat, s így ma se vagyunk azon helyzetben, hogy a város áldozatkészsége hivatalosan, s a maga törvényes formájában bejelentve lenne; pedig hát az idő mulik, s az ölelmesebb városok megelőzhetnek bennünket; holott ha mielőbb telket vesz a kormány, s a rendelkezésére bocsájtott alaptól a szükséges épületet fölépített: kézzel fogható, hogy első sorban nálunk lépteti életbe a polgári iskolát; mivel hogy csak is cél szerű épületet kíván akár a megyétől, akár pedig a várostól.

Igen kérem a tisztelt képviselő urakat, vegyék még egyszer fontolóra a dolgot. Ne várják be a nemzeti intézet határozatát, sőt előzzék azt meg, hogy az annál szivesebben hozzá járulhasson. A nemzeti intézet 25,000 forint adománya, mely az időközti kamatok által már növekedett is a megye 5000 forintja, s a mi egy negyed közjvedelmünknek megfelelő, mintegy 10,000 forint alapítványi tőke, hozzá adván a 3000 forintot meghaladó házáat s takarékpénztári ajándékot, oly tekintélyes összegek, melyek a kormány figyelmét mulhatatlanul felénk fordítják. Nem szabad nekünk addig pihenünk, míg jól berendezett, gazdasági s ipariskolát képező polgári iskolánk nem lesz, melynek tanárai a felsőbb

leány-iskolának is tényezői lesznek. Ajánlani fogja a polgári iskolát a kormány előtt azon tekintet is, hogy annak keletkezéssel nincs szükség hat osztályú felsőbb elemi iskolára, hanem csak négy osztályúra, a polgári iskola két alsó osztálya bőven kiegészítve a felsőbb elemi iskola utolsó osztályait: s így ezzel az állami elemi iskolában két tanítói állomás válik fölöslegessé.

Ila a jó Isten jobbra fordítja anyagi állapotunkat: hátra lesz az egyes polgárok áldozata olyképen, mint azt indítványomra a képviselőtestület elhatározta; t. i. a ki kézzel pénzzel nem rendelkezik: írjon alá alapítványi kötvényt 50 forinttól fölfelé; s ha annak 6 százaléki kamatait fizeti: az alapítványi tőke ivadékról ivadókra nála maradhat.

Kívánatos volna, hogy a vásártér a maga természetes helyére, t. i. a régi pesti országút és a szügyi utcából kiinduló út közé helyeztessék át. Nálam van a mérnöki tervezet s kassamítás, mely szerint a mai vásártér 18 hold kiterjedésében, a görög egyházközségnek jutna, melynek papja a kántóra gazdaságot úgy sem üzhetvén, illendő áron meglehetne a polgári iskola számára gazdasági kertnek szerezni, mely idővel befásítottván, a mivel közönség mulató helyévé is válhatnék. Szerencsés véletlen, hogy ma holnap Ebeczky Imre úr gőzmalmát gazdasági gépgyárra is átalakítja, ami a polgári iskola kiegészítő részét képezné, hol a növendékek gyakorlati ismereteket gyűjthetnének.

Harmadik s utolsó indítványom, az Ipoly bal partjának a közönség használatában leendő fentartását tárgyalja.

Megtörtént ugyanis B.-Gyarmaton, hogy az akkori uradalmi képviselő, restelvén, hogy az uradalmi tagosítások nem haladnak előre, a b.-gyarmati tagosítást szemvakításul erőltetve vitte keresztül; s a nélkül, hogy valamennyi tényező hozzá járult volna, a jogtalan egyességet a királyi tábla által is jóváhagyatta.

Ezen egyesség szerint a lakosságnak a szőlőkhöz vezető százados utjai meglőnek szüntotve. A telkes gazdák a paraszt zsellérek és censualisták rovására, a legelő legjobb s legközelebb fekvő részeit kapták meg. A paraszt zsellérség a csesztveci határra egy részben haszonvehetlen futóhomok területre dobott. A censualisták többnyire haszonvehetlen kizsárolt, sőt részben futóhomok dűlőkre utaltattak, sőt a mőzes vallásnak a százados legeltetési gyakor-

lattól egy tollvonással megfosztattak. Az Ipoly bal partja, összesen mintegy 9 holdnyi terület, a közönség használatá alól elvonatott, és a telkes gazdák legelőjéhez csatoltatott úgy, hogy rendőri kár nélkül az Ipolyra egy kupa vizért sem lehetne menni. Vízrel dolgozó mesterembereink a folyót nem használhatnák; a bőröket, vásznat s. a t. kiteríteni nem volna szabad. Éa ha ezen, a lakosságra nézve nélkülözhetetlen területek a közlegelőhöz csatoltatnának: az ipolyparti lakosság gyermekei a marhák által folytonos veszélynek lennének kitéve.

Mi volt természetesebb, minthogy az ily halva született egyesség minden részletében végrehajtható nem volt. Novozotesen, a szükséges utak kinyitattak; az Ipoly bal partja a közönség folytonos használatában maradt, s én magam is a helyhatóság engedélye folytán, egész nyáron át ültetem ipolyparti kertemet ezen balpart iszapjából.

A törvénytelen egyesség később a bíróságok által nem helyeseltetvén, a királyi tábla a rendes pörutat rendelte meg, azonban szükségből a tényleges állapotot fentartotta; és így a közönség utjainak s az Ipoly bal partjának használatában maradt.

Legközelebb a polgár lakossággal, a város megtelepítése óta százados feszültségben élő telkes gazdák, egyik társuknak ezen balparti területet haszonbérbe adták, hogy ez által magukat a használatba behelyezték, s elkezdtek a lakosságot zálogolni, szárnyas állatjaikat behajtatni, és a bérlő mintegy 20 tehenet befogadván, elkezdte a veszélyes legeltést is.

A folyónak ezen bal partja, főleg a kis hídttől a folyó mentében elterülő mintegy 7 holdnyi gyeptér, sokkal fontosabb városunkra nézve, mint első tekintetre látszik.

Ila azt kívánjuk, hogy városunk a módos magánzóknak kedves tartózkodási helye legyen: nem csak képző s egyéb jótékonyági intézetekkel kell azt ellátnunk, de mulató helyekről is kell gondoskodnunk. Ezek közt legelső s égető szükségünk van egy sétányra, hová a közönség a portenger elől menekülhessen. A ki az Ipolyt ezen bal partját szemügyre veszi: lehetetlen hogy rögtön észbe ne jusszon, vajha ezen terület befásították, s megszerelvén Baldenvég urnak, és az elpusztult malomnak parlagon heverő kertjeit is, oly sétányt alakították, melyet sok város irigyelne fölünk. Valóságos ligete volna ez a vá-

rosunknak, hol a közönös a nagy kiterjedésű részeknek, virágillatos levegőjét élvezhetné. Itt lehetne hideg fürdő helyiséget is rendezni, meg lévén győződve, hogy a mai okosabb gazdaság, az uruléknek sokkal jobb hasznát fogja venni, sem hogy az az Ipoly vize ezentúl is megfortyostomók. Ajánlja az Ipoly partjának ezen befásítását azon tekintet is, hogy a megyeház környéke legközelebb szépen befásított, s így valamint a nagy közönös, úgy a tanuló ifjúság is fasorok közt fogna eljutni ezen szép kiterjedésű ligetbe, a hől csattogó fulemilék fogadnák az élvezni vágyó közönöset.

Csak nem jogsértésről vádoltak az Ipoly bal partjának védelméért. Ha ez így megy uraim, ha ledorongoljuk a jóakaratot, magunk pedig nem építünk semmit: akkor eltűnnek az övtizedek, s elhagyott városunk folyását csak gúny tárgya marad.

Napjainkban azon szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a város volt földes urai a várossal érdekekben összeforva, a legjobb akaratú meggyámolítják előre törekvésünket. Igazán csak kopogtatnunk kell, hogy meghallgattassunk. Az uradalmak képviselői nem a régi mostohák, de testvéri szeretettel fognak velünk közet, a hányasor városunk közjává munkáljuk.

Már most ítéljen a nagy közönös, szabad volt-e indítványaimat oly szeretetlenül visszautasítani.

Bodnár István.

A özéh és az iparkamara.

(Folytatás.)

Két előbbi cikksorozatomban általánosan, talán hosszasan is vázoltam a czéhnek bübbéri természetét, s azon egyedárusági irányzatot, mely a munkálkodási jogot merőv korlátok közé szorítja; érvelésemben kihagytam azon erkölcselentítő fonakosságokat is, melyek egyes iparáguk

czéhjeiben még mai napig is feltartják magukat; eleven színekben iparkodtam feltüntetni a szabad iparnak, mint az emberi nem legigazságosabb munkálkodási jogának fölényét az előbbi felelt; ezek után áttérek hazai czéhrendszerünk történeti fejlődésére és jelenlegi állapotára.

Hazánkban az ipar fejlődése tulajdonképen a polgári osztály megalakulásával kezdődik, s a történet tanúsága szerint tudjuk, hogy amely mérvben nagyobbították a polgári osztály alkotmányos jogait, épen ezen arányban növekedett az ipar. De azon elemek, melyek különösen a városi polgárságot alkották, nem voltak honfiak; idegen államokból — leginkább Németországból vándoroltak azok ide, hogy az ipar terén fejledező hazában bobozzák a még ismeretlen ipar-nemeket. — Nem csoda tehát, ha ezektől az ipar általános lendületet nem kapott, s nem örvendhetett ama felvirágzásának, mely csak a legújabb időkben a kormány közbevetésével történt.

A polgári osztály megalapítása még Sz. István király korában történt. A magyarok ugyanis elejétől fogva bőkezűek voltak amár itt talált, vagy ezután beköltözött iparosok iránt, kik leginkább városokban laktak. István ezen városoknak szép kiváltságokat adott, melyeknél fogva ki voltak véve a várispán hatósága alól; magok választottak bírót, ki pereikben bíraskodjék; iparukat szabadon üzhették, s nem tartoztak egyébből, mint valami csekély adóval a király pénzteszába s készítményeikből újvívi ajándékkal a királynak, királynőnek, és atárnok-mesternek, ki nekik legfőbb felügyelője volt. Ilyen kiváltságot adott Sz. István Sz.-Fehérvárnak, s ennek utánzása voltak Nyitra, Nagy-Szombat, Sopron stb. városok kiváltságai.

Az anjouk alatt a szabad városok polgárai nemcsak előbbi jogaik élvezetében hagytak meg, hanem

különbö partfogoltatásnak is örvendtek. A városok és ezek polgárai emelésekre szolgált Nagy Lajosnak ama intőzkedése, hogy bármely némes bir vagyont, vagy lakik a város területén, viselje mindazon terhek, melyeket viselnek azon városnak más polgárai. Ekkor nyerték az iparosok az első szabadságot: özéhek et alapítani, amelynek voltak már ekkor a german államok városaiban, és az ékként kifejlett czéhrendszer által biztosított egyedárusági jog jelentékeny tényezőjévé vált a városi polgárok vagyonságának.

A kifejlett czéhrendszer és ennek alapján a polgárok meggazdagodása szüle azon állapotot, hogy a nemesi és városi elem folyvást nagyobbodó mérvben ellenségévé lett egymásnak. Lehet, hogy erre más — a habsbur-gok alatt alkotmányellenes kormányzat és más zaklató intőzkedés is adott alkalmat. Pl. nagy sérelmök volt e korban a városi polgároknak az, hogy mind a király, mind a magános urak jószágain temérdek sok vámhely állított, s e sok vámfizetés nagyon terhecsé vált az iparra nézve, annyival inkább, mert felujultak ama régi visszaélések is, miszerint némelyek erőszakosan kényszerítették az utasokat, hogy az ő vámhelyökön, és nem a másón menjenek keresztül. 18 országgyűlés tiltakozott e visszaélés ellen és hiába.

A német városok polgárai ezért, bosszúból, kizárták kebelőkből a magyarokat és slávokat, amennyiben nemcsak üzletet, házvételt, s gyermekeiknek a czéhbe való felvételét nem engedték meg, de még lakhatást sem akartak nekik engedni.

Ez ellen tiltakozott az 1608-iki országgyűlés és még az 1613: 40 t. cz. ben is kemény büntetéssel kellett kényszeríteni egy némelyik várost e törvény iránti engedelmességre. Az is novolta a surlódást, mellékesen legyen megjegyezve, hogy miújon a király, némely a koronára szállott

nemesi jószágokat eladott a városoknak, s ékként nemesi jószágbirtokosokká lettek a városok, ezt határozottan betiltotta az 1642: 80 és az 1608: 15 t. cz. de még nagyobb surlódást okozott az, hogy a királyok fontos politikai okokból, minél több közönösnek igyekeztek városi szabadsalmakat adni; a nemesség pedig, melynek fontos érdekei voltak ez által fenyegetve, törvényt hozott 1608-ban, melyszerint a király egy közönösnek sem adhat városi szabadsalmat az országgyűlés beleegyezése nélkül. Ezen surlódásnak az volt következménye, hogy a német ajku városok a lehetőségig kizárni igyekeztek kebelőkből mindent, aki magyar míg nem az 1659: 49 t. cz. ki mondá, hogy a városok a honfiaknak tartoznak nemcsak előnyt adni idegenek fölött a birtokvételeinél, hanem kibecsalási jogot is. Ama nagyobb panasz ellen, melyszerint a czéhnek nagyon megnehezíték a czéhbe juthatást és így valamely iparágának folytatását a magyar és sláv ajkúaknak, és hogy semmi az övékhez hasonló mesterség folytatását nem engedik meg olyannak, ki nem tagja a czéhnek; az 1723: 74 és az 1729: 10 t. cz. azt határozta, hogy a nemesek szolgálai, ha valami mesterséget tudnak, ezt urok és saját magok szükségére szabadon gyakorolhatják; továbbá, ha a czéhek folytatnák öffőle visszaéléseiket, s ezeket a helyt. tanács is bizonyítaná, szabadságában álljon a királynak a czéhek kiváltságait korlátolni, vagy végképen is eltörölni.

A czéhek ellen ez volt legelső törvényünk; ezentúl sokszor előfordult az országgyűléseken azoknak vöggképoni eltöröltetésök kérdése; azonban 1872-ig semmi eredménnyel.

(Folytatjuk.)

TÁRCZA.

Előének.

(a Slávy dcerához*)

Itt terül im ama föld, könnyüimől áva előttem!
Egykor bölcsőd, most: Szlávia népe, sírod áll, ne tápodj láb; mert szent itt minden rég amin lépsz;
Tatrák gyermeke, föl bizon az égbe tekint!

*) „Slávy dcerá” című néhai Kollár János '45-ös évsz. kiadott kötet. Budán 1836-ban nyomatásban megjelent műve, mely az itt tárgyaltakban az előzőekben kivül, „Zála” (Sala), „Elbe” (Labe) és „Duna” folyók mellett a „Sláva” (Slavia) népe iránti bölcsőtől kifejtés mellett tartalmaz tartalmát, s a megnevezés szép (szép) iránti eredeti értelmezés, egyszerűen a szláv beszédű iránti rajongó bölcsőtől kifejtés, mire már maga a költő is utal. — Elmondandó, s csupán most kitérni a műve vége, meg kell vallani, hogy az a szláv iradalom a nemű teremtés közt is nem egyetlen, s mindössze magyar polcon áll. A szláv népi énekek hazájának iránti iradalmakból kikötött nagy hatása is rájuk igaz. A Kollár urak a keleti magyar és Duna folyások közt, nagyon rég '45-ös szláv költészetet az utóbbi kötetben mutatnak ki. Ebből ugyan keveset tudunk, mert az magyarok is kitűnt egy egy lépést vesztettek, de az ő költészet és legelső porban is megjelent szláv költészet, azelőtt csak magyar nyelvben volt.

Vagy társulj inkább amaz órjás tölgység a bérezen,

Mely az onyészettel századok óta dacol.
Mert gonoszabb ennél az idők folyamában az ember,

A ki reád itten, Szlávia, tón rabigát. —
E gonoszabb mint a harczdüh, mint menyű kőre, s tűzvész,
Aki saját véréit irtja, alázza vakon.

Óh te létűnt ókor, mely mint éj szárnya, körülfogsz,

Annyi dics és szegény színbelye, árva hazám! . . .

Partjaitól a család Elbének a Visla vízéig,
S a Duna hajjaitól meddig a balti öböl
Hol daliás szlavanok barátság szava cserge föl egykor

*) Kollár urak a keleti magyar és Duna folyások közt, nagyon rég '45-ös szláv költészetet az utóbbi kötetben mutatnak ki. Ebből ugyan keveset tudunk, mert az magyarok is kitűnt egy egy lépést vesztettek, de az ő költészet és legelső porban is megjelent szláv költészet, azelőtt csak magyar nyelvben volt.

A nyelv, — mert gyűlölké elleni, — néma, kiholt.

S a szörnyű rablást ki tevő? . . . ki gyálázta meg ekkép

Egy nemzetben a szent emberiség jogait?
Szegény rád te irig szomszéd Teutonias népe;
A te kezéd máre volt e bübös ördögi tett.

Aki szabadságot szerel, az mást hajtni igába
Nem bír; vagy: méltó lenni rab és mag, s is,
Nyolvet, vagy kezeiket ésatól é lánczára, az egy büb,

Mert másnak jogait sérti kimélytelentül.
Aki trónosokat döntött, vért ontá hiába,

S fegyvere pusztítón dulta a föld korékét:
Az méltó rá, hogy bünhődjék, seytha avagy göth;

Nem: ki szelid békét hirdete műveiben.
Hol vagytok ti e föld egykor szláv népei mostan,

Népek: a tengertől Zala vízéig urak?
Merre tűnőnek a hős Vilook s Ukroknak utódi?

A szorb és oborrit hon daliái, dísz? . . .
Nézek jobbra merőn, majd vágyón balra tekintek,

Hajh de dicsőt nem lát Dicsőn ölébe,
szemem Szőlj tö fs, mely templom voltál nekik egykor, amelynek

Sátra alatt lobogón égtek az áldozatok:
Hol vannak, kik emitt szervoztenek életet elsők,

A népek, s fölkelet papjaik, államalk?
S míg egy réz a szegény Európát szőni, ritortlát

Kötni tautá, és szelni a tengereket,
Már rész dús bányák mélyéből horda föl érczet,

Inkább isteniök, mint hín fénye miatt.
Ott azok a parlag földet fordítva ekével,
Hozni arany termést kényszeríték az ngart,
Míg ezek árnyatadó hársai (szent fája a népek.)

Szegték a békés útakat, óra, körül.
A hín spjától várost építél, s virágzó üzletet, anyjától szőni tanult a leány.

Mester-nemzet, a mily jutalom lón részeddél érte?
Rát lealásztól szerteomolt koszorú!

Mint ha az orvmehek rátörve a mésteli szomzed
Kasza, belül az anyát és fajt kiölük;
Úgy önbárában letiporra lón itten a gazda,
S a betolult jövevény járma szorítja nyakát.

Hol viruló ligetek közt zengő Szlávia bájos
Lyánya dalát egykor, néma jelenleg az ajk;

Hol márványból állt villamos vára Peránnak:
Szédult oezlopiból lesz ma, gyalázataiól:
Hol felhőket öletl és Anhora büszke fejével
Hajján, most idegen láb romokon tapod ott.

Porba omoiva dicső Retrának tornyai; s ahol
Égbe nyulának, most fézkel a gyík, s kigyó.

Szlávia gyermekiben testvért ama földön a testvér
Nem lát már, s kezét is csak vonakodva morit.

Arca, alakja szlavan, de a nyelv idegennek a nyelve,

Világi hangok.

Ipolyság, június 15.

Tegnap ment végbe Szántón, a cse- lera járvány miatt mult évről elmaradt, a kormány által, a hont- és borsodmegyei ló- tenyésztés emelésére engedélyezett jutalom- díjazás, mely alkalommal az esős idő da- czára úgy a miveltebb éri, mint a föld- miváló nép- osztályból számosan jelentek meg részint mint nézők, részint mint tenyésztők. Az érdekelt két megyén kívül Komárom és Vaspreém is képviselve voltak. A szepes- caikkal bemutatott anyakancsák számára kitűzött első díj (12 darab magyar arany) senkinek ki nem adatott, s így a díjazott bizottságot éppen nem lehet részrehajlósággal vádolni, miután igen szép tenyész- kancsák mutatattak be. A második díjat (8) Balla Ferencz pereszaléni a harmadikat (6) Szabó Kálmán ágói, a negyediket (5) Jakus Mihály szinte pereszaléni, végre az ötödiket (5) Gál József egéri föld- mivesek nyerték el, a jutalom mindig sza- vazat többséggel ítéltetvén oda. — A három éves kancsa-csikkok számára kitűzött első díjat (10) Szabadhegyi Góza tései birtokos nyerte el, de legott visszajutalmazta a díjazott bizottság rendelkezésére bocsá- totta. A második díjat (8) Pristyák Gyarmati primási ispán, a harmadikat (6) Zmeskall Zeigmond egyh.-maróti birtokos és országgyűlési képviselő kapták. A negyedik díj (5) ki nem adatott, s így a fentebbiek szerint megmaradt 27 darab aranyból jutalmazva lőnek: Hortan Já- nos tesszéri földmives két éves kancsa- csikkja (3) Halász Jónás nagy-szecei kancsacsikkja (2) Schmidt György egyh.-maróti lakosé (1) és Szabó Kál- mán ágói lakosé (1). Továbbá megjutal- maztattak 5-5 darab arannyal: Peterke István újbari, és Szűnyog István gyerki földmivesek három éves, 10 darab arannyal pedig Bossányi Rudolf lontói birtokos három éves három éves méncsikaja; utóbbi azonban lemondván az aranyokról, ezeket igen czélszerűen, a legközelebb tartandó borsod- hontmegyei lóki- állítás alkalmával, a mezél gazdák lovai számára rendezendő futtatásnál „Bossányi- díj” cím alatt a legjobb futó ló javadal- mazására fordítottat felajánlotta. Minok foly- tán egy Bossányi mint Szabadhegyi urak különféle szépül szebb bemutatott lovaikért több-kevesen bronz, ezüst- és arany dísz-ok- levelekkel jutalmaztattak.

A kiállítást gazdag lakoma követte zöld- leveles szinben 60 személyre, adva a hont-

megyei lótenyésztési bizottság ügybuzgó él- nöske (néhai Boronkay Lajos egykori borsod- hontmegyei kormány-bíró) derék veje) Szabodhegyi Góza által melynél több lokecs felköszöntéseket mondta: Majláth István, János Károly, Rudayánasky Titusz és Pongrácz Lajos. Délután meg Balog Alajos szinárulata tartott előadást, a sa- vanyú víz melletti táncsteremben. Említésre méltó, az előbb fűdeltén két pavillonja, mely akármelyik európai hírű fűdőtáncos is díszére vállalk, s a melynek készítője egy kálmán (barsi) faragó-ember volt Ára állítólag 3000 frt. Létrehozatalában a főér- dem, a savanyú víz bérletét Toldi Zeigmond ot illett.

Megyei élet.

A közelebb tartott közgyűlésen a megyegyűlési ügyrendtartás a követ- kező szabályrendelettel állapítottat meg.

1. §. Az 1870: XLII. t. cz. 42-ik §-a szerint minden évben legalább két rendes közgyűlés lesz a tavaszt illetőleg június, az őszit pedig december hónapját megelő- zőleg főispán ur ő mltasága által kitűzendő határnapokon tartandó.

2. §. Rendkívüli közgyűlés a szükség- hez képest bármikor, és mindig legalább 8 nappal előbb kitűzendő s a biz. tagokkal közlendő határnapokon tartható.

3. §. Ugy a rendes mint a rendkívüli közgyűlések tárgyai a meghívó levélben vagy ahhoz csatolt jegyzékben eleve köz- lendők.

4. §. A közgyűlések rendszeren B-Gyar- maton a kitűzött napon reggeli 10 órakor meggyűltek — több napon át folytatva tarthatók.

5. §. A főispán s ennek akadályoztatása- esetén az alispán által megnyitott közgyű- lése első sorban fölveendő tárgyait az alis- pán jelentés, miniszteri intérvények, és fon- tosabb tárgyak (milyenek tavaszi közgyű- léseken a zárszámadás, őszit gyűlésen pedig a költségvetési előirányzat és közmunka fel- osztás) az után a köztörvényhatósági leve- lek, indítványok, folyamodások, és tisztii vagy köldöttiségi jelentések képezendik.

6. §. A közgyűlési tanácskozási résztervő biz. tagok jelentkezésük sorrend- jében s minden egyes tárgyra nézve leg- feljebb kétszer szólhatnak, és minden ha- tározat a szóllók vagy szavazatok többsége szerint mondhatók ki; — a szóllásra je- lentkezők neveit egyelőre elnökileg megbi- zandó jegyző írja fel; nem biz. tagok és

nem tisztviselők a gyűlési terem sorompó- ra! különített részén tartózkodva szóllási jogot nem igényelhetnek, s ha a kellő ren- det és csendet megtavarnák, ismételt elnöki intés után a teremből erővel is eltávolíthatók.

7. §. Az utolsó napi gyűlés jkönyvének hitelesítésére 3 biz. tag küldendő ki.

Politikai eszmé.

A képviselők még mindig az osztályok ban tanácskoznak, hol a választási törvény módosításáról szóló javaslat oly vitákat tá- mazt, melyek a képviselőházi tárgyalás hosszadalmaságát jó eleve sejtetik. A ház- ban csak egy ülés volt a lefolyt héten, s még nem bizonyos, hogy a f. hó 18-án meg- kezelt ülésel újra megindulhatnak-e a törvényhozás érdemleges tárgyalásai.

A jun. 12-iki ülés rövid s ekkép nem is valami bótárgyú volt. Csak interpelláció, meg határozati javaslat benyújtás volt főlős számú. Ez utóbbiak közt ügyeletelemelő Horvászky Nándoré, a végrehajtók intézmé- nyének megszüntetéséről. A ház helyesléssel fogadta, s már a legközelebbi ülés napi- rendjére kitűzte.

Az ülésben a főrendiház módosításai, melyeket a keleti marhaváz elleni intéz- kedésekről e a vasutak kártérítési kötelezett- ségéről szóló törvényjavaslatokon tett, rövid vita után elfogadtattak. Hasonlóan a pesti kereskedelmi üldökök szaporításáról, az országos statisztika szervezéséről szóló tör- vényjavaslatok és az ügyvédi rendtartásnak függőben maradt szakaszai is.

Az országgyűlés ülésai, a mint ma állanak a dolgok, mélyen be fognak nyulni július hóba. Föltéve — a mi különben éppen nem valószínű, hogy képviselőink ju- lius 1-éig elvégezik a választási törvényjavas- lat tárgyalását, akkor is még a jövő hóra marad: az inkompatibilitási törvényjavaslat, a vasuti egyezmény Romániával, a tomes- vár-vasutai vasutáról szóló törvényjavaslat és két vasút engedélyokmányának módosi- tása, és mindezeknek, valamint a választási törvényjavaslatnak is a főrendeknél való tárgyalása.

Pozsonymegye június 8-án tartott rend- kívül közgyűlésében a főispán s a megye- bizottmány között oly szakadásra került a dolog, melynek zaja elhatott az egész or- szágra. Uróf Pálffy János főispánnak a megye-bizottmányi gyűlés majdnem egy- hangúlag bizalmatlanságot szavazott, még pedig oly heves megtámadások után, minők- ben nem részvétel még utóbbi időkben fő- ispán a legellenzékibb megyében sem.

Egy föltette jelentésközlés eset szolgált előidéző okul a rendkívüli közgyűlés heves jeleneteire. Az egész ügy onnét veszi kiindulását, hogy a szepesi korszakban egy meszes tót megfirt egy borovicska-bordót s abból jól tartotta magát éjen át. A tulaj- donos másnap kárpótlás fejében egy 30 forintról szóló kötelezvényt állítottat ki ma- gának a tót által, de később a bírő rábe- szélésére megelégedett 4 frtnyi kártérítéssel. A borovicska elorzóját ezenkívül a közege szegényalapja javára 6 frtban elmarasztal- ták, s ő ez ítéletben meg is nyugodott. Ez eset egy hírlapi közlemény tárgyán is szol- gálván, a főispán, Pozsonymegye jó hírne- vére hivatkozva, az ügy megvizsgálását óhajtott. Az alispán tudomást is szerzett magának az ügyállásról az illető járási szolgabíró útján, s a beérkezett iratokat oly megjegyzéssel küldte át a főispánnak, hogy torábbi hivatalos eljárásnak helyét főfo- rognai nem látja. A főispán erre levélileg tudatá az alispánnal, hogy nézetét csak annyiban toheti magáévá, mennyiben az ügy igazolására szolgáló okokat a közsé- ség megnyugtására hírlapi uton fogja kö- zöltezni.

Ezzel aztán a fő- és alispán között egy oly levélváltás vette kezdetét, mely az utóbbi részéről alig palástolt ezenvedéyes- séggel folyt. A június 8-iki rendkívüli köz- gyűlésen aztán szóba jött és heves jelenet-ekre szolgált alkalomul a főispán és alispán között támadt viszály.

Bécsből egészen váratlanul f. hó 15-én az a hír érkezett, hogy Kuhn közös had- ügyminiszter állásától fölmentetett és Koller altábornagy neveztetett ki hadügyminiszterré.

E hír természetesen általános meglepetést szült politikai körökben.

Utóda, b. Koller altábornagy, idős caobországi kolytartó, kit alighanem az a szempont is ajánlott a király előtt inkább, mint másokat, hogy őt a német alkotmány- párt kedveli, s tehát választását nem te- kinthető hadüzenetnek a februári alkotmány ellen, sem pedig a feudális párt nem tekin- tethi győzelemnek.

Minttha Franciaország a császárság re- staurációjának előestéjén volna, oly merés- sen lépnek föl a bonapartisták, s oly he- vesek a küztársaságiak. Milyen a legitimis- ták és az orléansisták jóformán lejárták magukat, a monarchikus és konzervatív ele- mek a bonapartismus körül kezdének csoportosulni. A hadsereg, a rendőrség, a köz- igazgatás, a papság a bonapartistákhoz szí- taának Maga Cissey a miniszterelnök és hadügyér bonapartista hírből áll s Mac Mahon ugyanazzal gyanusítottik. Nagyc, a pénzügyér nyíltan császári párti a beadta lemondását, mert állását az orléansista ka- binetben tarthatatlannak tartja, de az elnök nem fogadta el a lemondását. Honberről azt tartják, hogy ő legbefolyásosabb ember, a kit ő akar hivatalba juttatni, az czélját éri. A balközép a jobbközéppel igyekszik egyesülni, a bonapartistákkal szemben; a küztársaságiak pedig támasztás kezdettek ollenők, a mely heves s majd botránys jelenetekre adott alkalmat a nemzetgyű- léseben, a pályaudvarokban és az utcákon.

A hírlapok a hadijog tárgyában július 27-ikére brüsszelihez összehívott nemzetközi kongresszus teendő fölött vitáznak. Egy részről azt írják, hogy az orosz kormány, mely a kongresszus összejövetelét indítvá- nyozta, már elkészített egy nagy előmunká- latot s 76 cikkben adja elő javaslatait a hadijogra nézve. E munka négy fő részéből áll, melyek közül az első a hadviselő felek kölcsönös jogairól szól, a második az idegen hadak érintkezéséről az elfoglalt vidékek népeivel, a harmadik a képviselők egymás- hoz való viszonyáról, a negyedik a vissza- tartási jogról. A négy rész ismét egyes fe- jezetekre oszlik, a melyek szabályokat állí- tanak föl, hogy kell ostromnál és bombá- zásnál, hogy kell a hadifoglyokkal stb. el- járni. — Más német lapok ezzel szemben azt írják, hogy de biz a német kormány is elrendelte mindjárt a francia-német háború befejezte után egy nagy szerződ munkát össze- állítását, mely a lefolyt harcra tapasztalásaira támaszkodva a nemzetközi hadjog kérdésé- ben reformjavaslatokat tartalmaz, s ez van hivatta a brüsszeli kongresszuson első rangú szerepet játszani. Egyébiránt a kongresszusra jellemző ányat vet előre a felhivatalos ber- lini lapok egyikének cikke, mely a nagy- szerű német munkát daczára arra int, hogy a kongresszussal ne igen várjunk valami fényes eredményeket a illuziókban ne rin- gassuk magunkat a hadjog valami roppant humanistikus rendezése iránt.

Utóda, a spanyol kormány-küldgymi- nisztere terjedelmes köriratot intézett a kül- hatalmakhoz. A körirat azon azomórú hely- zetet rajzolja, melybe az ország belgye- lottatnak s azon reményét fejezi ki, hogy a mostani kormánynak sikerülend a fűdöt visszaállítani. Főlemlíti a federalista lázadás szerencsés leverését, de nem meri a hatal- makat egyenesen fölcsóllítani a jelenlegi kormány olismérésére, hanem megelégszik azon reményének kifejezésével, hogy a kül- hatalmak Spanyolországot az anarchia és az abszolutizmus elleni küzdelmében támog- gatni fogják.

A nógrádi ev. esperességnek f. június hó 17-én B-Gyarmaton megtartott közgyűlésen Wladár Viktor ügyi lelkész által tett, s határozatoréjére omelt indítvány:

X. pont. Olvastatván az első nógrádi ev. ág. hitv. papi testület f. é. május 5-én Deugelogen tartott papi értekezleti jegyző- könyvének 10-ik pontjában kifejezett s ezen közgyűléshez intézett azon kérelme, hogy a „hon” politikai és közigazgatási napilap f. é. 100-ik számában „A ruthenauok beza- rása” című cikkben felokoztatunk alap- talanul rágalmozó s mélyen sértő kifejezések

Látva szlovant biztos, őt hallva: elosz- lik a tév. Mert fajtallaga oly mélyen van a szlavba bevéve, Hogy kitörölni sem a hely sem az idő nem erős. Am pedig a korcsvér, szülejét átkozva, az ostort Nyalja, mivel bűnös mostoha anyja őti. Ők nem szlavok már, s nem németek; ob- bül, amabból Egy-egy fölérasszal bírva, nevék: donovér. Így fészkelte magát meg ellen földön az orman, S lótarikat tűze föl mennyoi földre Olymp! Így idomítá át Európa az egyszerű Indot S bérül az őe jelleg, nyelv, s haza földje ezett; Nemzetiség, birtóv, nyelv, ősi hit egy ve- szo itt is, A természet csak, mely maradott ugyanaz. Erdők, városok, és folyamok neve most is a régi, Hajh test csak, — bennük Szlávia szel- leme nincs. Oh ki jön e sírokat felkölteni százados álruk Mélyéből, s örökét adni urának oda? Merre van a hely, hol Milidur'nak véro kiomlott Nemzeteért? .. ki emel hamva fölött ravatalt? Vagy hol a jámbor Kruk, há véde az ősi szokásnak, Népeink szlovenai oesta parancsolat?

És hol a hős Bogisláv forgatta csatában a kardot, S békeidőn boldog népe udlve virult? Nincsenek ők többé; hős testük csontjait a nyere Szántónak vasa szétázorra recsegre törli. Arnyaikat kottós korazak sörölmei bántrán, Jajjal töltik el a romteli szürke homályt; Jajpanaszokkal; mert: kénik szelidülni a végzet, És az utód itten porladoz, elfajul ott. Jéghideg abban a sziv a nemzet gyász- iránt, ki Itt nem könnyez, mint kedvese sírja fölött. És mégis szűnetelj te keserv, a jövőbe te- kintvén, A boron általtört fényugarával az ész; Nincs nyomorúbb lény mint ki nyomorban szidja a sorsot, A ki nyugodt képes lenni: javlja ügyén. Nem könnyből, de serény akaratból hajt a reménynek Lombja ki, s így fordul jóra mi volt rosz előbb; Ferde irány téveszt embort, nem az embe- riséget, S egyeseket mi leront, gyakran a köz- nek előny. Változtat mindent az idő, megváltozik ő is, S száz év sérelmét visszatorolja a percz. Csalmójai.

megtorlása iránt követel által egy a kerületi mint az egyetemes gyűlésre a szükségos lépéseket teljes erővel megtögye:

tekintve hogy a „Hon” idézett cikkében ragalmak közül a 118. szám esti lapjában csak azt vonja vissza illetve ajánlja, hogy a felekezeti politikával kerest össze a hogy némely hazaelhagyó törekvésű gimnázium állítólagos bünye miatt egész felekezetiinket hazahatározással vádolja de a főragalmak közvetlenül azon kifejezéseit hogy „a felekezetiinket a hazahagyó és határozott jellemű társaságoktól elválassza” és hogy mi azon segítséget melyet az államtól elfogadunk a rendszeren keresztül rendezésük megadására felhív, nem ritkán győztünk fejezést magy az állam ellen” ártatlanul hagyja —

tekintve azt hogy ezen ragalmak melyek sértők, alaptalanok és soba be nem bizonyíthatók mert egy felekezeti mely a történet tanúsága szerint a mostanított egy nagyobb összességből álló államsegélyt az országosan ismert patencia mozgalom alkalmával az abszolút kormánytól épen határozott jellemű társaságánál fogva általánosan vissza utasított, — kapzsisággal és határozott jellemű társaság biányával nyíltan ragalmazni nem egyéb, mint merénylet a történet igazsága és több százszorból álló felekezeti öndérete ellen;

tekintve végre azt hogy felekezetiink mint adós állampolgárokból álló egyházi testület az államsegélyt addig, míg a felekezeti aránytalan országos javadalmaszása nem rendeztetik nem csak joggal elfogadhatják de meg is kívánhatják, azonban segélyt az állam ellen fejezveként mint törvényesen bevont vállalatfelekezeti nem használ föl, — mivel ezen segély nem is iskolai de csupán egyházi célokra templemekre van adva, — honnét a politika teljesen hi van szára. —

Ezen osp. közgyűlés meg egyrészt a tót gimnáziumok hazaelhagyó törekvéseit, ha azok a folyamatban levő vizsgálat által be igazolhatók határozottan visszahívja, másrészt a felekezeti ellen nyíltan szórt megmondolatlanság és alaptalan ragalmakat magától teljes jogosságával visszautasítja.

Szinéazet.

Vasárnap nagy közönség előtt adták a „Három pár cipő”-t, mely a harmadik felvonás színtelensége dacára is, élénk vasárnapi darab. életpép a szászorsági értelmében melyet nem annyira a művészi kivétel, mind inkább az életbűség, a nagyvárosi élet ügyesen elrejtett félszegségének találó vizsaszatása tesz élvezhetővé. A közönség mindvégig zajos tetezésnyilvánítások közt udat a darabot, melyben Szuperé, mint a darab hősnőnek Ellink cipésznek (Szuper) neje, sok ügyességet fejtett ki. Várady, Szuper sokkal járultak az előadás sikeréhez. Krecsányi Flóra jól nézett ki Flóra szerepében a ügyesebb jegyeit érdemelt volna, mint a mindnek Szabót láttuk, kinek csak a neve emlékeztetett a báróra, s igen valószínű, hogy Laura sem lett volna oly jéghideg, ha jegyese több életpépet s melegebb érdeklődést mutatott volna.

Keddén „Neveld ezer baj künt” jól ki kerültek mondható, az ezt követő operett-ről („Amor hatalma”) ezt alig mondhatjuk a jövőben sem várhatunk sokat az operettokról, Szabadooné tisztá, s elég erős és kellemes hanggal rendelkezik s ügyesen játszik, — de ez nem elegendő egy operett sikeréhez. Hártfal igen találóan adta a borbélyt.

Csütörtökön igen kevés számú közönség uerite a „Didergő”-t, pedig Szabót, Nagyoni és Kárpáthi játéka, de maga a darab nagy közönséget is megérdemelt volna.

Jövő szombaton lesz Krecsányi Flórának jutalomjátéka, melyre előre is felhívjuk a közönség figyelmét.

Jövő héten adják: Vasárnap jun. 21-én „Fidibusz vagy csizmadia mint utca-kupitány” énekes népszimű Szigligetytől. Hétfőn jun. 22-én „Csók” közönségtáncra másodszer. Szerdán junius 24-én „Dajka” operette Offenbachtól és „Egy óránt Ausztria császára” új vigjáték I felvonásban Csütörtök junius 25-én „Dózsa György”. Szombaton junius 27-én Krecsányi Flóra javára „Királyleány mint koldusnő” életpép II felvonásban Rau-

achtól. Vasárnap junius 28-án „Egy kőnyoimó leány” énekes életpép operette részletekkel, írta Borg, fordította Lászl. Előadásokra kitűztek Dumas Sándor legújabb a ez hőszíniat legújabbosabb színűd. „Alfonz ur” mely a nemzeti színpadon most legújabbosab ismételtetik, ugyazintén „Rijacso” Pista dolmány” népszimű Békostól és „Szép Helenn” operette Offenbachtól

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

„NOGRADI LAPOK”

Julius-decemberi folyamán.

Előfizetési feltételek:

Julius-szeptemberi folyamatra 1 frt. 50. Julia deczemberi „ 3 „ —

Az első évfolyadról is szolgálhatunk teljes számú példányokkal. Az előfizetési pénzek a kiadó hivatalba, a nyomtatandó példányok iránti tájékoztás s a pontos szállítás tekintetéből július hó 5-éig. legezeli szoróbban postai utalványgyal küldendők — Egyezersmint kérjük a hátrálékok mielőbbi beküldését.

Hírek.

A losonezi dalegylet zárlóvántási Un-nepélye e hó 10-én ment végbe a már közzött programmu csekély választásával. a tárgyasobéd természetesen nem waradt el, s az ezen mondott pohárköszöntések. A délutáni táncmulatságot azonban megzavarta a zápor, kárpótlásul a sörház termében folytaták szép számú a díszes közönség részveve mellett a reggeli órákig.

† Balás Lajos Gután e hó 10-én elhunyt.

Iszonyú zivatar dult e hó 16-án Kékkőn és környékén, nevezetesen Kékkőn d. u. 4 óratól késő estig tartó zápor, majd dió nagyságú jég toltó tönkro a termést, söpörte le a begyödelakról a toruó földet s vitte el az itt-ott már lekaszált szénát, a várost és országutat roppant nagyságu sziklakkal borítá el, a házakban több helyen

ól magasságra toltat be a víz, butorokban, épületekben nagy kárt okozva, a megye által csak imént épített 1000 frtos hídnak csak helye maradt. N. és K.-Kürtőben is nagymérvű pusztítást vitt végbe; míg a környék nem egy határában a jég somlósíté meg számos gazdáknak amegy is kevés roménynyel keszgetés termését.

A losonezi-kört evang. tanítói testület e hó 8-án Kálmán gyűlésezett a leginkább az alkalmi előmulakulatokkal foglalkozott s az alapszabályok elkészítésével megbízott bizottság munkálata elfogadtatván az esperességi gyűlés elő terjesztettek megerősítés végett. — Az alapszabályok egy pontjára nézve Szkalos Sámuel tamási tanító külön véleményét terjesztett be, mely szerint a gyűlés jegyzőkönyvét tótul is kívánta szerkesztetni, mely indítvány azonban annál nagyobb meglepetésközvet szült s el is vetetett, minthogy, a testület minden tagja bírja a magyar nyelvet s így semmi szükség sincs más nyelvű jegyzőkönyvre, s a többség nem érte magát képesnek arra, hogy tót nyelven korrekci jegyzőkönyvet szerkeszthessen. — Az indítványozó harmad magával maradt. — Osztroka Lajos vanarezi tanítóknak az ismétli iskolázásra vonatkozó indítványa nem fogadtatott el egész terjedelmében a csakis az írás olvasás és számolás gyakorlása, a földrajz, történelmi és természettudományi előadások mondattuk ki a jelen viszonyok közt olyanoknak, melyek az ismétli iskolázás tárgyát képezhetik, — s ez nézetünk szerint elégséges is csak a tanító urak buzgalma és kitartása álljon e tárgyak számával és fontosságával arányban. — A legközelebbi gyűlés szeptemberben fog losonezon meg tartatni.

Hontmegye allapánja egy felhívást intézett a közönségi lelkezekhez, mint iskolajagazatókhoz az ismétli tanfolyamra kötelezettek nézre, bekérve a 12—15 éves tankötelesek létszám kimutatását, hogy a hetenkint két órával kötelezett tanítás megtartását ellenőrizhessen.

Felölös szerkesztő:

Harmos Gábor.

H i r d e t é s e k.

Nagy értékű a gazdákra.

CSEPLŐGÉPEK. Egyike a legértékesebb találmányoknak a mezei gazdákra, azon cséplőgép, mely két ember által hajtva egy óra alatt annyit csépel, mint három cséplő egész napon át. Minden gabbanemet egyenlő jól csépel, hogy egyetlen mag sem marad a szalmában, de egyetlen sem zuzatik össze. Megrendelési ár 130 frt. a vasuti állomásig ingyen szállítva. Németországban ezriyel van e gép elterjedve, de a környéken már számos találatik. Megrendelések **Ph. Mayfart és társa** jó hitelű czéghoz a Majna melletti Frankfurtban levél útján is eszközölhetők.

Előfizetési felhívás.

1874-ik január 1-jén új előfizetést nyitottunk a

„SORSOLÁSI TUDÓSÍTÓ”

harmadik évfolyamára, mely minden húzás után havonként 2-3-or jelenik meg.

Egészévi előfizetési díj:

Budapest számára díjmentesen a házhoz hordva 2 frt. Az osztr.-magy. tartományok számára díjment. postán küldve 2 frt. Német-, Olaszország, Dunafejedelemségek, Szerbia és Svájc számára 2 frt. 50 kr.

Ujnonnan jelentkező előfizetőknek a már megjelent számok még rendelkezésre állnak.

Hirdetések olcsón vétetnek föl.

A „sorsolási tudósító”

Haszonbérbe adatik:

A szécsényi határban fekvő, s a b.-gyarmati országútra dülő Farkas-Almási-pusztai 300 holdas és a rimóczi határban, a bärkai pusztán lévő 250 holdas tagosított birtok. — Bővebben értekezhetni

Práff Ferencz

urad. tisztartóval Ság-Ujfaluban.